

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ТРЕБИЊУ
Број: 15 0 У 003744 18 У
Требиње, 25.04.2018. године

Окружни суд у Требињу по судији Бојану Стевићу, као судији појединцу, уз судјеловање записничара Данијеле Уљаревић, рјешавајући управни спор по тужби Удружења за борбу против корупције Transparency International у БиХ, Гајева број 2, Бања Лука, заступан по Благовчанин Срђану, Предсједавајућем Одбора директора (у даљем тексту: тужилац), против Град Требиње, улица Вука Караџића број 2, заступан по Градоначелнику Луки Петровићу (у даљем тексту: тужени), ради поништења Одлуке Града Требиња број 11-053-656-2/17 од 10.01.2018. године, у управној ствари о слободи приступа информацијама, донио је дана 25.04.2018. године,

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, Одлука Града Требиња број: 11-053-656-2/17 од 10.01.2018. године, се поништава.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора у цијелости.

Образложење

Оспореном Одлуком број: 11-053-656-2/17 од 10.01.2018. године, тужени одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против Одлуке Града Требиња број: 11-053-656-1/17 од 25.12.2017. године, није уважио жалбу тужиоца, наводећи да је нетачан навод из жалбе да је одбијен захтјев тужиоца за приступ информацијама, те да је у информацији број 11-053-656-1/17 од 25.12.2017.г. јасно назначено да ће се представнику туженог омогућити увид у предметну документацију у заказаном термину. Такође наводи да је градска управа поступила у складу са законом, одобрила захтјев за приступ информацијама и поучила подносиоца о могућности увида у комплетну документацију, те да ће на сваки захтјев за приступ информацији одобрити приступ документацији сходно Закону о слободи приступа информацијама („Службени гласник Републике Српске“ број 20/01), одобрити увид у исте у просторијама Градске управе Града Требиња, уз претходно назначен дан и час увида.

Против наведене одлуке туженог органа тужилац је код овог суда покренуо управни спор, благовременом тужбом у којој истиче да је поступајући по Закону о слободи приступа информацијама Републике Српске, доставио захтјев којим тражи информације које се односе на поступак јавне набавке за изградњу комплекса дјечијег вртића у насељу Горица. Тужилац је обавијештен Одлуком број: 11-053-656-1/17 од 25.12.2017. године, да ће представнику

тужиоца бити омогућен увид у тражену документацију дана 29.12.2017. године, у 11.00 часова у просторијама Градске управе Града Требиња. Тужилац је против наведене Одлуке уложио жалбу, па је тужени поступајући по жалби донио Одлуку број 11-053-656-2/17 од 10.01.2018.г., која се и оспорава овом тужбом, а у којој обавјештава тужиоца да је истом омогућен увид у предметну документацију у заказаном термину, те да је градска управа Града Требиња закупљена рјешавањем нагомиланих проблема и да нема могућности да задужи запосленог који ће се бавити само умножавањем документације и достављањем исте без сагласности трећих лица, а да ће на сваки захтјев приступ документацији сходно Закону одобрити увид у исте у просторијама градске управе Града Требиња уз претходно назначен дан и час увида.

Тужилац у тужби наводи да сматра да јавни орган није поступио по одредбама Закона о слободи приступа информацијама РС, чији циљ, поред осталог је да се промовише већа транспарентност и одговорност јавних органа, као и чињеница да су те информације неопходне за демократски процес, да свако лице има право приступа овим информацијама у највећом могућој мјери у складу са јавним интересом, те да јавни органи имају одговарајућу обавезу да објаве информацију. Сматра да приликом рјешавања захтјева за приступ информацијама јавни орган мора да одредбе закона тумачи тако да се у највећој мјери и без одлагања олакша и промовише саопштавање информација под контролом јавног органа по најнижој прихватљивој цијени а у смислу чл. 2. Закона а да је обавеза помагања утврђена и чл. 18. Закона који предвиђа да јавни орган предузима све редовне мјере помоћи сваком физичком или правном лицу које тражи да оствари било које право у смислу Закона.

Даље у тужби наводи да се таквим поступањем туженог праве технички проблеми подносиоцу захтјева из разлога што се исти налази у Бања Луци и што такав приступ информацијама подразумијева долазак и ноћење радника тужиоца, те знатне трошкове и на тај начин знатно отежава приступ информацијама. По тужби је такво понашање јавног органа и етички недопустиво.

Тужилац наводи да одредба чл. 14. став 2. Закона о слободи приступа информацијама РС, предвиђа обавјештевање подносиоца захтјева о могућности умножавања информације и о трошковима умножавања уз напомену да се умножавање информације омогућава након извршене уплате. Када је умножавање веома сложено или дуготрајно, умножавање се обезбјеђује подносиоцу захтјева у вријеме које је прихватљиво и за подносиоца захтјева и за надлежни јавни орган или прилаже копија тражене информације када се она обезбјеђује бесплатно, у смислу члана 16. истог закона. Из напријед наведене одредбе, по наводима тужбе, произилази да је приступ информацијама у просторијама јавног органа и умножавање и прилагање копија тражених информација су постављене као могућности које јавни орган треба да наведе у рјешењу, а за које се одлучује подносилац захтјева као странка у поступку а не јавни орган.

Тужилац предлаже да суд поступајући по тужби исту усвоји, поништи Одлуку Града Требиња и наложи да се тужиоцу омогући слобода приступа информацијама на начин да се копије истих доставе тужиоцу поштанским путем

слободи приступа информацијама РС одобрити увид у исте у просторијама Градске управе Града Требиња уз претходно назначен дан и час увида.

Слобода приступа информацијама као саставни дио права на слободно изражавање утврђена је чланом 10. Европске конвенције о људским правима, то је основно демократско право грађана које омогућава контролу изабраних представника и штити од злоупотребе, које право је прописано бројним међународним документима. Закон о слободи приступа информацијама у РС („Службени гласник РС“ број 20/01), омогућава право приступа информацијама које су под контролом јавног органа а сваки јавни орган има одговарајућу обавезу да објави такве информације. Ово право приступа подлијеже само формалним радњама и ограничењима како је утврђено у овом закону (чл. 4. Закона о слободи приступа информацијама у РС).

Након што заприми захтјев за приступ информацији надлежни јавни орган предузима све редовне мјере да прикупи захтијеване информације и размотри све чињенице и околности које су значајне за обраду захтјева, како то прописује одредба чл. 14. ст. 1. Закона. Даље је одредбом члана 14. став 2. истог закона, прописано да: „Ако се одобри приступ информацији било дјелимичној или цијелој информацији, надлежни јавни орган дописом о томе обавјештава подносиоца захтјева. Дописом се: а) обавјештава подносилац захтјева о могућности личног приступа информацијама у просторијама надлежног јавног органа и б) обавјештава подносилац захтјева о могућности умножавања, процијењеним трошковима умножавања, те да се умножавање подносиоцу захтјева обезбјеђује након извршене уплате. Када је умножавање информације веома сложено или дуготрајно, умножавање се обезбјеђује подносиоцу захтјева у вријеме које је прихватљиво и за подносиоца захтјева и за надлежни јавни орган и/ или прилаже копија тражене информације када се она обезбјеђује бесплатно у смислу члана 16. овог закона“.

Из наведених законских одредби проистиче да јавни орган након пријема захтјева за приступ информацијама има обавезу да олакша и потакне саопштавање информација о чему обавјештава дописом подносиоца захтјева. Одредбама чл. 14. ст. 2. Закона дате су три могућности приступа информацијама на напријед описани начин.

Одлуком туженог да се подносиоцу захтјева одобри једино лични увид у просторијама јавног органа, без остављања могућности да му се информације умноже о његовом трошку и прослиједи на адресу, погрешно је примијењен материјални пропис, конкретно одредбе чл. 14. ст. 2. Закона о слободи приступа информацијама, на што се основано указује у тужби, и на тај начин онемогућено тужиоцу да приступи информацијама. По правилној примјени Закона о слободи приступа информацијама, јавни орган има примарну обавезу да сагледа могућност остваривања овог права на начин како је то тражено од стране подносиоца захтјева и то у смислу одредаба чл. 14. ст. 2. наведеног Закона. По налажењу овог суда разлог због којег се тужени определили да не дозволи приступ информацијама на начин како је то тражено је неправилан и није у складу са одредбом чл. 14. ст. 2. Закона о слободи приступа информацијама у РС.

на адресу сједишта тужиоца, те да се наложи накнада трошкова управног спора – трошкова судских такси на тужбу и пресуду.

У одговору на тужбу тужени поред осталог наводи да је тужиоцу оставио могућност увида у предметну документацију без могућности умножавања и дистрибуције, имајући у виду између осталог да предметна документација садржи личне податке трећих лица, а да би обрада личних података од стране туженог умножавањем и дистрибуирањем било тужиоцу, било трећим лицима била у супротности и са позитивним прописима и са међународним документима о заштити људских права и слобода, а прије свега Европској конвенцији о заштити људских права и основних слобода. Сматра да Закон о заштити личних података БиХ ограничава примјену Закона о слободи приступа информацијама, те да је у питању заштита права на приватност као један од изузетака који се мора примијенити приликом оцјене да ли нека информација треба да буде саопштена или не. У одговору на тужбу су цитиране одредбе Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, те наведени и други међународни документи који регулишу заштиту појединца у погледу права на приватност, а тужени сматра да је побијана одлука основана и законита, те да Окружни суд у Требињу треба донијети одлуку којом ће тужбу одбити као неосновану.

Размотривши тужбу и оспорени управни акт по одредбама чл. 30. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", број 109/05 и 63/11 – у даљем тексту: ЗУС), одговор тужене стране, затим цјелокупне списе предмета управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Одлучујући о захтјеву Удружења за борбу против корупције Transparency International у БиХ којим је тужилац на основу чл. 4. и 11. Закона о слободи приступа информацијама РС, затражио копије тачно одређених докумената везаних за поступак јавне набавке изградња комплекса дјечијег вртића у насељу Горица, тужени је информацијом под бројем: 11-053-656-1/17 од 25.12.2017. године обавијестио тужиоца да ће представнику тужиоца бити омогућен увид у тражену документацију дана 29.12.2017. године у 11.00 часова, у просторијама Градске управе Града Требиња.

Против наведене одлуке тужилац је уложио жалбу, из разлога што по оцјени тужиоца, јавни орган није правилно примијенио одредбе Закона о слободи приступа информацијама са позивом на одредбе члана 14. ст. 2. наведеног закона, којима је прописан поступак јавног органа приликом одлучивања о захтјеву, односно да је надлежни јавни орган дужан да дописом обавјештава подносиоца захтјева, који допис треба да садржи: 1. обавјештење о могућности личног приступа информацији, 2. обавјештење о могућности умножавања информације и трошковима умножавања и 3. приложену копију тражене информације када се иста осигурава бесплатно.

Одлучујући о жалби тужени је донио Одлуку под бројем: 11-053-656-2/17 од 10.01.2018. године, којом је обавијестио тужиоца да Градска управа Града Требиња нема могућности да задужи запосленог који ће се бавити само умножавањем документације и достављањем исте и обавијестили тужиоца да ће Градска управа на сваки захтјев за приступ документацији сходно Закону о

Позивање туженог у одговору на тужбу на одредбе Закона о заштити личних података нема никакав значај у овом поступку, јер се тужени током читавог управног поступка у овој управној ствари није позивао на одредбе наведеног закона и евентуалне сметње за достављање информација у складу са одредбама тог закона, односно примјена Закона о заштити личних података ни у ком случају није утицала, нити је помињана у одлукама туженог поводом захтјева за приступ информацијама.

Из напријед наведених разлога овај суд је уважио тужбу тужиоца и поништио управни акт туженог, а предмет вратио на поновни поступак и одлуку.

Тужбом се захтијевало да суд донесе одлуку којом ће наложити туженом да омогући слободан приступ траженим информацијама, на начин да се копије истих доставе тужиоцу поштанским путем на адресу сједишта тужиоца. Како је по оцјени суда оспореним управним актом туженог погрешно примјенен материјални пропис, то суд није могао ријешити у спору пуне јурисдикције ову управну ствар, јер је потребно да тужилац претходно изврши уплату за умножавање тражених информација, па је суд својом одлуком предмет вратио првостепеном органу на поновно одлучивање.

У поновном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама чл. 50. ЗУС-а тако што ће донијети нови управни акт у року од 30 дана од дана достављања ове пресуде, а при томе је везан за правно схватање и примједбе суда у погледу поступка.

Суд је одбио захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, и поред успјеха у спору, јер је тужилац захтијевао трошкове а да претходно није исте определијелио, сходно одредбама члана 396. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13), које одредбе се примјењују и у поступку по тужбама у управном спору, сходно одредбама члана 48. ЗУС-а. О накнади трошкова одлучује суд на одређени захтјев странке без расправљања а странка је дужна да у захтјеву одређено наведе трошкове за које тражи накнаду.

Суд је одбио захтјев тужиоца за накнаду трошкова на име судске таксе на тужбу и пресуду, јер је исти ослобођен од обавезе плаћања судске таксе по основу одредаба члана 10. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 73/08, 49/09, 67/13).

Записничар
Данијела В. Древић

